

Hebreeën 2:9 (Hemelvaart)

Ds. R. D. Anderson (laatst aangepast 11 juni 2015)

Aanwijzingen voor de liturgie:

Ps. 20: 2, 3

Ps. 17: 2

Lezing Filippenzen 2:5-11;

Hebreeën 2:5-9

Ps. 8:1, 2, 4

Tekst: Hebreeën 2:8b-10 (tekst = v.9)

Gez. 25: 3

Ps. 47:3

Gemeente van onze Here Jezus Christus, wat 2000 jaar geleden bij de hemelvaart van Jezus Christus door zijn discipelen werd waargenomen blijft nog steeds actueel en waar voor ons. Het is belangrijk dat we dat begrijpen. Daar mochten we afgelopen donderdag ook bij stilstaan toen we speciaal bij dit heilsfeit stilstonden. Want de discipelen hebben ook meegemaakt wat aan het eind van Hebreeën 2 :8 staat: *dat we nog niet zien, dat alles aan Jezus onderworpen is* – hoewel het wel beloofd is in een profetie als Psalm 8. Wat dat betreft beseffen wij dat de grote kosmische oorlog nog gaande is. Dat is vanzelfsprekend. Als die oorlog eindelijk tot haar einde gebracht is, dan zal Jezus Christus opnieuw tot de aarde terugkeren.

Bij zijn hemelvaart is Jezus naar de hemel gegaan om bij zijn vader te zijn en om het koningschap eindelijk op zich te nemen aan de rechter hand van de Vader, en uiteraard ook het priesterschap in die hemelse tempel. Ziet u, de hemelvaart heeft allemaal consequenties die ons ten goede komen.

En nu we het pas over Hemelvaart gehad hebben, zien we dat we ons leven in het perspectief mogen zetten van de wereldgeschiedenis. Want ook wij krijgen daarin een plaats, een plaats in het leger van Christus, die onze koning is, en blijft.

Het thema van vanmorgen is: **Een blijvend zicht op hemelvaart**

1. Seeing is believing

2. Kroon is loon

Seeing is believing – dat is eigenlijk dubbelzinnig in het Engels. Als ik het uitspreek zoals ik het nou net deed, dan betekend het dat je eerst iets moet zien, om dan pas te kunnen geloven. Dan kunt u denken aan die twijfelende Thomas. En wij kunnen soms ook denken dat we Jezus graag zelf op aarde gezien en meegemaakt hadden, en zeker dat hij opgestaan was uit de dood. Dat wij met eigen ogen, net als die discipelen gezien hadden, dat hij ten hemel werd opgevaren. Maar dat hebben wij niet meegemaakt. En wie heeft nooit bij zichzelf gedacht: Ja, als ik dat maar had gezien, dan zou ik helemaal geen geloofsstrijd meer hebben. Maar juist het geloof overbruggt de kloof in tijd tussen de opgestane Jezus van 2000 jaar geleden en nu. Seeing IS believing. En wanneer je het zo uitspreekt in het Engels betekent dat: Dat je eerst moet geloven om te kunnen zien.

En uiteraard, wanneer je – door het geloof – Jezus Christus als de opgestane, belijdt, dan is dat de werking van Gods Geest in onze harten, maar de Heilige Geest bewerkt dat geloof niet zonder bewijs. De Heilige Geest bewerkt juist het bewijs dat Jezus, bij zijn opstanding uit de dood en bij zijn hemelvaart, meegeleverd heeft. En dan bedoel ik dit: Jezus is opstaan uit de dood en heeft zich laten zien aan meer dan 500 ooggetuigen. Wij hebben het misschien niet gezien met onze eigen ogen maar andere mensen juist wel. En niet maar een paar. Meer dan 500 zegt de apostel Paulus in 1 Kor. 15. En

hij daagt de mensen uit om dan bij die mensen – in die tijd waren de meeste nog in leven – na te vragen wat er dan allemaal gebeurt is.

En de Here Jezus Christus is ten hemel gevaren voor de grote schare van zijn apostelen, niet alleen de twaalf, maar ook de 70 die hij tijdens zijn laatste reis naar Jeruzalem uitgezonden had om in Samaria het koninkrijk van God te preken. Voor die 82 apostelen is Jezus omhoog gevaren. Al zegenend. Die hebben dat met eigen ogen gezien. Zij hebben hun ooggetuigenis niet alleen voor ons opgeschreven, waarvan we lezen in het nieuwe testament, maar die mensen hebben hun getuigenis verzegeld met hun eigen levens als inzet. Wat zij gezien hebben met eigen ogen, heeft heel hun leven op de kop gezet. Ze hebben de rest van hun leven gewijd aan de prediking van deze boodschap: Jezus is uit de dood opgestaan, Hij is ten hemel gevaren, Hij is daar als onze koning, onze hogepriester. En de meesten van hen hebben hun getuigenis nog verzegeld met de marteldood. Dat hadden ze gezien. En vanwege het feit dat ze dat gezien hadden, waren ze volkomen bereid om te sterven. Want ze wisten dat zelfs dan hun leven veilig blijft in de opgestane en opgevaren Jezus Christus.

Broeders en zusters, die ooggetuigenissen zijn de materie die de Heilige Geest gebruikt om die kloof van 2000 jaar voor ons te overbruggen wanneer wij door de schrift en door de Geest tot geloof in Jezus Christus gebracht worden. Dan kunnen wij met hun ogen ook zien: Jezus als opgestane, Jezus als degene die ten hemel gevaren is.

En als u de Bijbel openslaat bij 1 Timotheüs, is het prachtig om te lezen dat het geloof daar omschreven wordt als: *tot erkenning van de waarheid komen in Jezus Christus*. Met andere woorden, het geloof is: de erkenning (door middel van die ooggetuigen-verslagen) van het feit dat Jezus inderdaad uit de dood is opgestaan en vanuit de hemel over ons regeert.

Hij is onze koning. En dat feit werd bevestigd op de pinksterdag toen hij voor de ogen van zoveel mensen zijn Heilige Geest, zoals beloofd, uitstortte. Door de schrift en de werking van de Geest is het geloof voor ons een soort verrekijker of nachtkijker. Het stelt je in staat om je te laten zien wat er 2000 jaar geleden is gebeurd. Er daardoor is het geloof ook echt een overtuiging en met zekerheid, alsof je er zelf bij was. Zo wordt het geloof ook omschreven in Hebrëeën 11: *De zekerheid van de dingen die men hoopt, en het bewijs van de dingen die men niet ziet*.

Het geloof staat niet los van bewijs, maar verbindt je aan dat bewijs in de overtuiging dat jij ook Christus door de ogen van dat geloof kan zien: Levend. En dan krijg je de overtuiging (met alle gevolgen van dien) dat Jezus mijn koning mag zijn. Hij is in de hemel en Hij is gestorven, om mij, aan het kruis. Door Gods woord mogen we ons steeds laten overtuigen. Steeds door de ogen van dat geloof te gebruiken. Jezus troont over mij en om mij als koning.

En wat zien we dan eigenlijk met de ogen van het geloof? Wat lezen we nu in onze tekst: *We zien Jezus....met heerlijkheid en eer gekroond*. Waar gaat het om? Er staat dat Jezus een krans van “heerlijkheid en eer” gekregen heeft in de hemel. Zo’n krans moet u niet verwarren met een koninklijke kroon uit de middeleeuwen. Een krans van “heerlijkheid en eer” had niets te maken met koningschap, maar had alles te maken met eer. Je kreeg een krans van eer in de wereld van toen, bijvoorbeeld bij grote wedstrijden. Regelmatig werden in verschillende plaatsen van de toenmalige wereld grote wedstrijden gehouden, niet alleen voor de sport maar ook voor muziek en de redenaarskunst, en als je daar gewonnen had, werd je naam uitgeroepen en mocht je naar voren komen en kreeg je als teken van eer een krans op je hoofd. De krans was het teken dat jij eer mocht ontvangen. Maar de krans zelf is geen eer. Eer krijg je – naar aanleiding van dat teken – van andere mensen. Het is een teken: Hij moet eer krijgen, je moet hem loven, hij heeft gewonnen. EER komt van anderen door erkenning. De Here Jezus krijgt zo ook elke keer erkenning!

De eer die Hij verdiend heeft, door zichzelf hier op aarde in te zetten, door gelovige erkenning van de waarheid, krijgt hij. Het is de eer die zijn krans ons aanwijst. Niet alleen in erediensden, als we bij

elkaar zijn om Hem te loven, te prijzen, om Hem te danken, maar als het goed is, in heel ons leven. Hij krijgt de eer dat Hij onze Koning mag zijn. Dat we ons aan hem graag en vrijblijvend willen schikken. Dat we nederig in dit leven voor Hem staan.

Denk aan wat we gelezen hebben uit Filippenzen 2, waar Paulus schrijft: *opdat IN de naam van Jezus zich alle knie zich zou buigen van hen, die in de hemel* (denk aan de engelen, cherubs en aan die hemelse oudsten) *en die op de aarde,*(wij mensen) *en onder de aarde zijn*. Denk aan de gedwongen erkenning van diegenen die tot de hel verbannen worden.

Erkenning is meer dan een intellectueel accent – ach ja het is gebeurt. Erkenning, het eer geven aan Christus houdt in, dat je bereid bent je knie voor Hem te buigen. Met andere woorden, dat je aangeeft dat Hij je meerdere is en dat je echt voor Hem wil leven. Dit is meer dan het zeggen: “Jezus is mijn Koning”, maar dat je het ook bewijst in de praktijk van je dagelijks leven. Jezus is Mijn Koning, Hij heeft zeggenschap over mijn leven en ik wil me graag aan hem schenken. Ja, knielen wij eigenlijk nog? Of denken we dat dat nou iets beneden onze waardigheid is? Als je nou het beeld van de verheerlijkte Jezus voor ogen hebt, dan zou je toch niets anders willen dan zelfs letterlijk voor hem te knielen! Denk aan wat Johannes schrijft in al zijn glorie en heerlijkheid, in Openbaring 1: (vs.12-17):

En ik keerde mij om, ten einde de stem te zien, die met mij sprak. En toen ik mij omkeerde, zag ik zeven gouden kandelaren, en te midden van de kandelaren iemand als eens mensen zoon, bekleed met een tot de voeten reikend gewaad, en aan de borsten omgord met een gouden gordel; en zijn hoofd en zijn haren waren wit als witte wol, als sneeuw, en zijn ogen als een vuurvlam; en zijn voeten waren gelijk koperbrons, als in een oven gloeiend gemaakt, en zijn stem was als een geluid van vele wateren. En Hij had zeven sterren in zijn rechterhand en uit zijn mond kwam een tweesnijdend scherp zwaard; en zijn aanzien was gelijk de zon schijnt in haar kracht. En toen ik Hem zag, viel ik als dood voor zijn voeten;

In de zon kunnen we toch niet kijken, zo schittert de Here Jezus in zijn heerlijkheid, de heerlijkheid die Hij in de hemel gekregen heeft. Als je zo over de verheerlijkte Jezus mag denken door de ogen van Johannes, ja dan wil je toch als van zelfsprekend voor Hem knielen. En als we tot Hem bidden, dan zullen we beseffen dat we bidden tot de Koning van hemel en aarde. Uiteraard, dat hebben we ook in ons hoofd, dat beeld dat Hij daar in de hemel voor ons is. En niet voor niets schrijft Johannes later in het boek Openbaring over het optreden van Jezus in de hemel als een Lam dat eruit ziet alsof het geslacht is, dat Offerlam voor ons dus.

Dan hoef je niet bang voor Hem te zijn, maar tevens mag je toch dat diepe respect, ontzag en eerbied koesteren. Knielen we dan, als we thuis voor hem bidden, bv. voor we gaan slapen? Beseffen we wie Hij is, in al zijn glorie als we een speelfilm kijken of lezen in een boek, en zijn naam ineens misbruikt wordt? Denken we dan aan die heerlijke koning waarover we zingen in Ps. 2:

te licht word hij getart en kan Zijn gramschap tegen u ontbranden

Diep ontzag en diep respect voor Jezus Christus mogen en moeten we laten zien en dat in al ons doen en laten, vooral als wij beseffen dat Hij bezig is, dag en nacht in de hemel, niet voor zichzelf maar voor u en voor mij, en voor jou, om te pleiten bij de Vader voor jou, als je door je eigen zwakheid in de zonde struikelt. Dan is Jezus voor je bezig. Dan willen wij toch Hem alleen die eer en luister geven met ons leven, die Hij meer dan verdiend heeft. Wij zien Jezus met de ogen van het geloof, ten hemel gevaren in Glorie.

Ten tweede: **Kroon is loon**

Dan wil ik uw aandacht vragen voor een woord, in vers 9 van Hebrëeën 2. Het woordje ”*vanwege*”:

... Maar wij zien Jezus, die voor een korte tijd beneden de engelen gesteld was, vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor ieder de dood zou smaken, nu met heerlijkheid en eer gekroond.

Heerlijkheid en eer krijgt hij omdat Hij bereid gevonden was zichzelf voor ons te vernederen. Zoals we hebben gelezen in Filippenzen 2:

Christus Jezus, die, in de gestalte van God, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is.

Nu moet u niet denken, omdat Hij God was, viel het voor Hem allemaal wel mee. Nee, Hij werd volledig mens, met alle zwakheden, met alle gevoelens die een mens heeft, alleen zonder zonde. Je kan als mens van alles nog hebben, leed en moeite, en dat alles kunnen dragen als je sterk genoeg bent, alleen constante miskenning en een algehele verlaten van wie dan ook om je heen, daar gaat elk mens van kapot. En denk maar niet dat dit niet zijn weerslag heeft gehad op de Here Jezus. Hij werd miskend en verlaten, vooral aan het einde van zijn leven, in de kruisdood toen zelfs de Hemelse Vader de hemel voor hem toesloot. Maar hij deed het allemaal voor u en mij, louter uit genade. Liefde dus, die helemaal niet verdiend was. Om onze zonden, om onze tekortkomingen te betalen, zodat wij toegang hebben tot God de Vader in de hemel. Hij wilde dat we ons met Hem zouden kunnen binden in het geloof.

Voor Jezus Christus was die kloof in de tijd tussen ons (nu 2000 jaar later) en Hem (toen aan het kruis) helemaal niet relevant. Hij wist dat hij stierf voor schapen die zouden komen uit een andere kooi zoals Johannes dat vertolkte in de woorden van de Here Jezus. En hij deed het voor ons, en is nu in de hemel, bekroond met het loon dat de Vader hem gegeven heeft. Maar, broeders en zusters, die beloning, die Jezus gekregen heeft, die krans van heerlijkheid en eer, die is ook voor ons. Daar mogen wij naartoe leven.

Later in de brief aan de Filippenzen schrijft Paulus over het feit dat hij jaagt naar de prijs van de overwinningskrans. Dat doet hij hier op aarde in zijn leven. We lezen in Fil. 3:14 – als ik het heel letterlijk vertaal – *Ik ga recht op mijn doel af. De Prijs van Gods roep naar boven, in Christus Jezus.* Hij gebruikt daar weer zo'n beeldspraak uit de wedstrijden van destijds, want aan het einde van een wedstrijd, werd de winnaar aangekondigd. Zijn naam werd uitgeroepen, hij werd naar voren geroepen en mocht gaan staan op dat podium zo ongeveer zoals ze dat vandaag doen bij de olympische spelen. En hij kreeg dan de krans van eer in ontvangst. Daar denkt Paulus aan als hij schrijft over alles in dit leven. *Ik ga recht op mijn doel af, de prijs van Gods roep.* Hij is het die straks mijn naam zal roepen. God roept daar boven in Christus Jezus om ook die krans van overwinning te ontvangen van de Here God, aan wie zich door het geloof in Jezus Christus verbonden heeft. En het punt wat de apostel Paulus wil overdragen is, dat allen die zich in geloof met Jezus verbinden, Hem navolgen. Hier op aarde en in de weg die Jezus ons heeft laten zien, een weg van nederigheid. Een weg van dienen uit liefde. En als we straks bij Hem in de hemel mogen zijn, ontvangen we die krans. Die krans die Hij van de Vader gekregen heeft.

Nee we kunnen niet Jezus volgen tot aan de kruisdood en we kunnen zeker niet, zoals Jezus hier op aarde, volmaakt zijn. Maar Hij is ons voorgegaan om het voor ons mogelijk te maken, dat we door het geloof hem volgen, in dankbaarheid.

Louter uit genade zal de Here God ons – hoe onvolmaakt wij ook waren – toch in Jezus Christus zijn Zoon, diezelfde krans schenken. Dat is genade: De beloning van goede werken die wij doen, hoe onvolmaakt ook. Die krans krijgen we, net als Jezus Christus. Als de apostel Paulus aan het eind van zijn leven dan terugblijkt schrijft hij dit: 2 Timotheüs 4:7, 8.

Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad.

Dat is toch geweldig, dat je met die geloofszekerheid verlangen kan naar de wederkomst van Jezus Christus, en de sterke overtuiging mag hebben dat je ook die krans ontvangt van God de Vader, omdat Jezus Christus voor je zonden aan het kruis gestorven is, omdat Jezus Christus nu in de hemel voor je bezig is als hoge Priester en als Koning. Dat wij juist mogen leven en sterven in die geloofszekerheid. Ja dat is dan het leven! Je leeft bewust in de betekenis van de hemelvaart, in het hier en nu. Ook in hoe we ons gedragen, gedragen als dienstknechten van Jezus, als kinderen in Hem, van God.

En dan leven wij, zoals in ons tekst omschreven wordt, met onze ogen voortdurend op Jezus Christus gericht, die met heerlijkheid en eer in de hemel gekroond is. Daar raak je toch nooit op uitgekeken? Dat geeft ons leven doel. Dat geeft ons de sterkte en de kracht, door Christus' Geest om voor hem in dit leven te staan.

Broeders en zusters, laten we dan zo leven, met de ogen van ons geloof op Hem gericht. En moge Hij, niet alleen in onze erediensten, maar in al ons doen en laten, de eer krijgen die Hij van ons verdiend heeft. Amen.